

Van néixer a les pàgines en blanc i negre dels diaris per a adults, però des del començament la colla d'en Charlie Brown es va qüestionar si aquest món, aparentment tan perfecte, en què els havia tocat viure era l'idoni per a ells.

Un gos més famós que no l'amo

Després de mig segle dedicat a fer les seves famoses i clàssiques tires còmiques, el desembre de l'any passat, Charles Schulz, malalt de càncer de còlon des de feia anys, deixava de dibuixar els seus fills més emblemàtics. Els *Peanuts* s'han traduït a vint-i-un idioma i es publiquen en 2.600 diaris de 76 països, però aquest 3 de gener en va sortir la darrera tira nova als Estats Units; l'autor s'hi acomiadava així: "He tingut la fortuna de dibuixar en Charlie Brown i els seus amics durant cinquanta anys. Això m'ha permès de fer realitat el que havia ambicionat de petit". El dibuixant havia decidit que, després d'aquest dia, cap col·lega seu no el substituiria. Amb ell morirà, doncs, un dels mites d'aquest segle, que ha traspasat els límits imposats pels rectangles de les seves vinyetes per erigir-se en una de les principals icones culturals del segle XX.

Charles Schulz va néixer el 26 de novembre de l'any 1922 a Saint Paul, Minnesota. Aviat començà a treballar de barber en el negoci familiar (tret comú amb el pare d'en Charlie Brown), però aviat deixarà les tisores

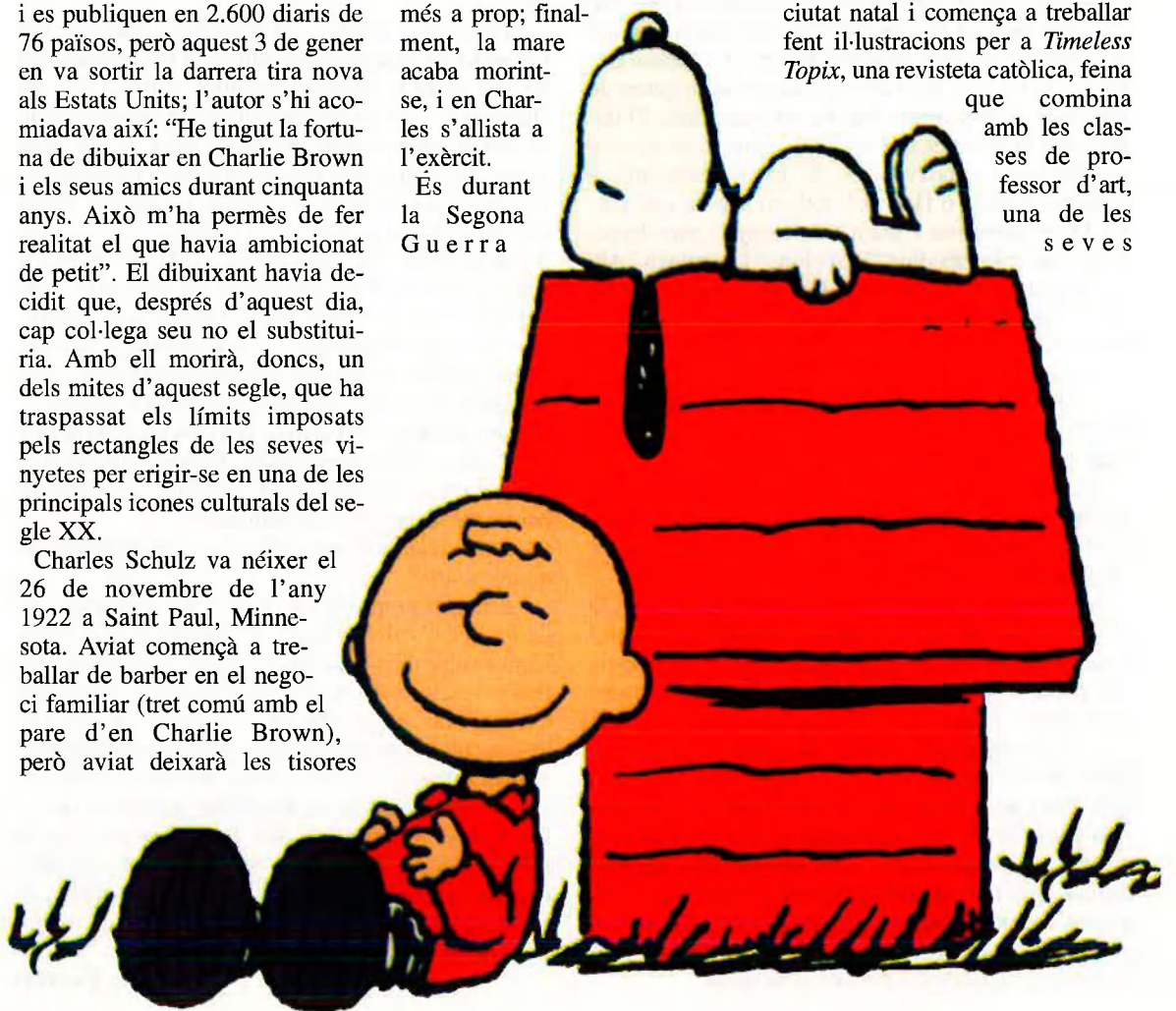
i les pintes per agafar els llapis i el paper i apuntar-se a cursos de dibuix. Són els anys de la Gran Depressió, i la mare, la Dena, feia temps que tenia un càncer terrible que els va obligar a traslladar-se a un petit apartament situat dalt d'una farmàcia, on tenien els medicaments més a prop; finalment, la mare acaba morint-se, i en Charles s'allista a l'exèrcit.

És durant la Segona Guerra

Mundial que en Schulz es fa adult, d'una forma dramàtica. Tanmateix, mira d'evadir-se de la tragèdia dibuixant a totes hores —ni que sigui a les cartes dels companys de barraca— o creant personatges inspirats en la vida de la caserna. Un cop acabada la guerra, en Charles torna a la seva ciutat natal i comença a treballar fent il·lustracions per a *Timeless Topix*, una revisteta catòlica, feina

que combina amb les classes de professor d'art, una de les seves

Snoopy i Charlie Brown. Aquests dos companys inseparables han protagonitzat les tires durant cinquanta anys.

altres grans afeccions. Dibuixa fins que, finalment, crea una sèrie anomenada *L'il Folks* per a la Saint Paul Pioneer Press. El còmic, protagonitzat per nens, comença a tenir un cert ressò fora de la ciutat i en Schulz rep l'encàrrec, de United Feature Syndicate, d'adaptar els seus personatges al format de les tires que es publicaven als diaris; així neix una tira protagonitzada pels nens que coneixem actualment: amb un aspecte decididament infantil, però que parlen del seu món i es qüestionen el dels adults.

Amb un contracte de cinc anys i l'aparició diària en un bon grapat de diaris de tirada nacional, en Charles ja podia estar tranquil, quant al seu futur econòmic. Però l'associació d'il·lustradors el força a canviar el nom de les seves tires, perquè s'assemblava massa als ja existents *L'il Abner* i *Little Folks*, i així sorgeix *Peanuts* ("cacauets", encara que, segons l'autor, el nom tenia més aviat connotacions d'insignificança o de poca importància, que és tal com veuen els adults el món dels infants).

Inicialment, tant el dibuix d'en Schulz com la psicologia dels personatges eren força elementals, i el seu autor va trigar encara uns deu anys a consolidar de forma convincent el seu microcosmos, el qual oferia una agudíssima contrafigura del món dels adults, amb personatges sempre absents, encara que s'hi faci referència de manera constant (la mestra, el metge, la bibliotecària, etc.). Als vint-i-set anys, en Schulz aconsegueix de marcar un estil, seguit després per les noves generacions d'autors de còmics de les dècades següents. Es tracta d'un estil que, en la part gràfica, es caracteritza per la senzillesa del traç dels personatges i de les escenes, i per una realització a base de plans mitjans i generals. El guió es desenvolupa en tires autoconclusives, que giren entorn d'una idea (trama o simple anècdota) durant unes poques remeses. De mica en mica l'imperi dels *Peanuts* es va anar expandint i de les tires diàries es

va passar a la publicació de reculls en forma de llibre, i més tard en calendaris i diaris, samarretes, ninots, etc.

Els seus personatges acaben essent reconeguts i estimats de tothom, encara que és potser l'Snoopy, el gos coniller, el que ha fet més bona carrera i ha acabat dominant tota la sèrie. La popularitat aconseguida per la tira còmica va ser realment enorme a partir dels anys 60, i donà lloc a traduccions i versions per a l'escenari: el març del 1967 s'estrenà a Broadway *You're a Good Man, Charlie Brown*, un musical basat en els populars personatges amb més d'un miler i mig de representacions. Més endavant, el desembre del 1982, s'estrenava *Snoopy*, el segon musical, i el gosset ja n'era l'estrella indiscutible.

La colla dels *Peanuts* també va fer carrera a la televisió i al cine-

metran els milers de fans de la sèrie?

Charlie Brown. Encara que pugui semblar un nen de sis anys o set, bastant aturadet i una mica tanoca, és un reflex exacte de totes les inseguretats i angoixes que

Inicialment, tant el dibuix com la psicologia dels personatges, era força elemental. Schulz va trigar uns deu anys a consolidar el seu microcosmos.

ma: el primer film va ser *A Boy Named Charlie Brown*, dirigit el 1969 per Lee Mendelson i Bill Melendez, que ja havien portat la sèrie a la televisió. Aquest producte televisiu va obtenir moltes nominacions i va guanyar els premis Emmy i Peabody. Fins i tot la missió lunar de la NASA que formava l'Apollo X va batejar el seu mòdul de comandament amb el nom de *Charlie Brown*, i el seu mòdul lunar amb el de Snoopy. I així, ha arribat fins als nostres dies, quan els personatges es troben amb un futur incert, després de l'anunci de retirada del seu creador. Ho per-

envolten el món dels adults. En Charlie Brown creu en la bondat humana, però és tímid, maldestre, insegur i sempre perdedor, com una anticipació del prototip que després havia d'explotar incessantment Woody Allen. Mediocre a l'escola (és a dir, a la feina), mal vist per les nenes (nefasta relació amb les dones), fins i tot l'oci sembla que li sigui negat: en Charlie Brown té una por visceral dels arbres que se li mengen els estels que fa volar, l'horroritza la ineptitud del seu equip de beisbol, i suporta amb resignació el poc cas que li fa el seu gos Snoopy. Va aparèixer per primer cop el 1950 amb una aparença ben diferent de la que avui li coneixem: amb un enorme cap rodó i el jersei amb una franja negra en zigzag. En Charlie pateix de ser fill d'un barber i és l'eterna víctima de la intrigant i despòtica Lucy, interessada a fer-li de psiquiatra només per afanar-li els calers, sense ni tan sols preocupar-se dels problemes dels seus pacients. Eternament enamorat de la rosseta panotxa (que mai no veurem de cara), sempre tindrà por d'insinuar-se-li, cagadubtes com és, i això el farà encara molt més patidor.

Lucy Van Pelt.

Malcarada a tota hora, troba injust que tota la humanitat no la vegi com la noia més bufona, intel·ligent i agradable del món.

Va debutar als *Peanuts* l'any 1952.

Psiquiatra ocasional d'en Charlie Brown, en canvi de cinc cents és capaç

se fer-li una diagnòsi ràpida per sortir del pas i cobrar els honoraris. Igual que en la vida real! També enamorada, però de Schroeder, un rosset més interessat pel seu piano i Beethoven que no pas per la "belle-sa" de la nena. Com a germana gran i responsable d'en Linus, no pot suportar la necessitat vital que té aquest de dependre de la seva manteta. I, sobretot, és la pitjor jugadora de beisbol que s'hagi vist mai.

Linus Van Pelt. És la imatge de l'home modern per definició: hàbil, intel·ligent, culte, teledicte i estressat. No dubta a citar la Bíblia i té una habilitat increïble, que duu a extrems absurds. Noieta de cabells llargs, el germà petit de la Lucy és neuròtic, supersticiós i propens

a les explosions emotives. Va aparèixer per primera vegada l'any 1952, amb un aspecte més infantil que no l'actual. El seu tret més característic és la seva "síndrome de la manta", una manteta ronyosa en la qual troba el consol i la protecció que el món dels adults li nega, el succedani d'una carícia. Ha provat unes

quantas vegades de desenganxar-se'n, però és més fort que ell i sempre hi torna. Una altra de les seves manies és d'esperar, la nit de Halloween, assegut en un hort, l'aparició de la Gran Carabassa —una dèria incompresa de la resta de la colla.

Sally. Germana petita d'en Charlie Brown, introduïda a la sèrie l'any 1960. Encara que és ingènua

i candorosa, és capaç d'expressar sorollosament les seves tendències protestatàries. S'oposa als campaments que els pares li imposen cada estiu, a anar a escola cada dia amb el mateix autobús

de sempre i, sobretot, està boja-

ment enamorada d'en Linus, el qual, evidentment, té coses més importants a fer que no a amoïnar-se per l'atracció que suscita —i això que ella

ho ha provat tot, des d'en-

viar-li *valentines*, fins a clavar-li un cop amb el portaviandes—. Amiga de l'Eudora, que ha conegut a les colònies d'estiu, juntes són terriblement sarcàstiques i cíniques, malgrat l'edat.

Snoopy. Gos i filòsof. Aquest coniller (però no n'ha exercit mai) va aparèixer per primera vegada el 1950, amb un aspecte bastant diferent del d'ara. En realitat va néixer al mas de Daisy Hill, i abans de viure amb la família Brown va ser la mascota de la Lila. Hom li'n coneix cinc germans (Rover, Andy, Olaf, Marbles i Spike) i dues germanes (Belle i Molly). Somiador i independent, li agrada de jeure de panxa enlaire a la teulada de la seva caseta vermella i reflexio-

nar sobre les limitacions de la naturalesa dels gossos, limitacions que combat a força d'al·lucinacions, les més conegudes de les quals són els combats imaginaris amb el Baró Roig, l'as de l'aviació de la Primera Guerra Mundial, o la seva conversió en un voltor que espera la presa. És escriptor de relats absurds que contínuament envia a les editorials, i que li són refusats, amb algun comentari irònic. A vegades li toca de compartir apartament amb en Woodstock, l'ocellet d'espècie indefinida amb qui tan aviat juga a pòquer, com admira la seva col·lecció de Van Goghs.

Peppermint Patty i Marcie.

Amigues íntimes des que es van conèixer a l'escola. La primera va debutar als *Peanuts* el 1966, i des que va conèixer en Charlie Brown, hi té força interès, encara que ell no li faci gens de cabal. Força dolenta en els estudis, és molt millor jugant a beisbol. La moreneta i ulleruda Marcie és molt més aplicada a escola, encara que deu tenir alguna dificultat

© 1989 United Feature Syndicate, Inc.

Dear Friends,

I have been fortunate to draw Charlie Brown and his friends for almost 50 years. It has been the fulfillment of my childhood ambition.

Unfortunately, I am no longer able to maintain the schedule demanded by a daily comic strip, therefore I am announcing my retirement.

I have been grateful over the years for the loyalty of our editors and the wonderful support and love expressed to me by fans of the comic strip.

Charlie Brown, Snoopy, Linus, Lucy... how can I ever forget them....

Charles M. Schulz

1-3-00

Estimats amics: He tingut la sort de dibuixar Charlie Brown i els seus amics durant cinquanta anys. Ha estat la culminació del meu somni d'infantesa. Malauradament, no puc mantenir el ritme que demana fer una tira còmica diària, i per això anuncio la meua retirada. Dono gràcies als editors de diaris per la lleialtat que m'han demostrat al llarg d'aquests anys i al magnífic suport i amor que m'han expressat els fans. Charlie Brown, Snoopy, Linus, Lucy... Com podré oblidar-los? (Charles Schulz)

de percepció, perquè sempre anomena "senyor" la Patty, i la fa saltar de polleguera. Es van conèixer per primera volta fent gimnàstica, el 1968, i des de llavors s'han fet inseparables. Quina relació hi haurà entre elles en el futur?

Schroeder. Eternament capficat amb el seu petit piano de juguina i a interpretar les peces clàssiques de Beethoven, el seu ídol, la seva inspiració. Beethoven per aquí i Beethoven per allà, quina murga. I si no, que li ho diguin a la Lucy, la

qual el podria considerar com el seu màxim rival. Evidentment, tanta dedicació a ser un virtuós del piano li ha tret el temps que podria dedicar a enviar targetes per Sant Valentí o anar al cinema amb la ja impacient Lucy. Alguna vegada se li ha vist jugar al beisbol, però té la mateixa gràcia que la resta de l'equip. O sigui que millor que torni als seus pentagrames.

Però encara hi ha més amics de l'escola i del barri, com el petit 5, que prové d'una família estranya en què tots els membres tenen per nom una xifra (segons el pare, la seva personalitat ja no compta: símbol màxim de l'alienació de l'home en la nostra societat). La moreneta **Violet**, amb cua de cavall, un

què s'interessa molt més per l'Snoopy (principi de zoofilia?). En **Franklin**, l'únic personatge negre de la sèrie: va conèixer en Charlie Brown a la platja, l'any

altre dels amors platònics d'en Charlie Brown, però que només respon amb un amor maternal, per-

1968, i des de llavors els agrada de quedar i de xerrar sempre del seu avi. En **Pig Pen**, l'encarregat dels acudits més "bruts", perquè sempre va envoltat d'un núvol de pols i brutícia, fet que no sembla importar-li gens ni mica. Un dels darrers personatges afegits a la sèrie és el genial **Rerun**, que hi va aparèixer el 1973. Germà petit de la Lucy i d'en Linus, és un filòsof escèptic que veu la vida d'una forma ben curiosa, encara que passa l'estona viatjant al seient del darrere de la bici materna.

Guillem Medina